

## Молодь становить 30% населення Волині

Майже 30% населення області становлять молоді люди — на початок 2015 року їх налічувалося 303,2 тис. осіб. Статеву структуру молоді характеризується кількісною перевагою чоловіків — на 1000 жінок у віці 15–34 роки припадає 1014 чоловіків (в Україні — 1040 на 1000 жінок). Про це розповіли у Головному управлінні статистики у Волинській області.



## До Луцька з місією добра та миру завітав грузинський велосипедист Нодар Берідзе

Розпочався велотур «За Мир» біля Грузинського посольства в Україні у день народження активіста, 26 червня. Того дня спортсмен вирішив: «Найкращим подарунком для мене буде можливість нести людям мир». Велотур «За Мир» присвячений пам'яті 14-разового рекордсмена Книги рекордів Гіннеса Джумбера Лежави. Саме його традиції продовжує Нодар Берідзе, який і їздить Україною.

# 13

Відомості.інфо  
№25 (767)  
2 - 8 липня 2015 року  
<http://www.vidomosti.info/>

## ЖИТТЯ

# Волонтери та німецькі медики врятували бійця АТО з Волині

«Передай мені трішки щастя...» Лише щастя — більше нічого не просив у телефонній розмові з мамою Аліною Кривов'язюк її 20-літній син Володя, учасник АТО

Рожищанин Володимир Кривов'язюк працював на «Кромберг енд Шуберт» у Луцьку. В жовтні 2013-го отримав повістку з райвійськкомату. Не довго думаючи, хлопець підписав контракт, бо вирішив у майбутньому продовжити навчання у вишій і стати військовим. Був зарахований до складу 24-ї Яворівської механізованої бригади. У лютому 2014-го пройшов навчання за спеціальністю водія-техніка, а в кінці березня цього ж року вже рив окопи у Сумській області. А далі тривожною стрічкою потягнулися дні та години, які точно ніколи не забудуть батьки бійця Аліна та Роман Кривов'язюки. Красний Лиман, Ямпіль, Северодонецьк, Миколаївка, Кримське — це лише кілька «гарячих точок» Донеччини, де довелось побувати Володимирові. Часто відчували на собі подих смерті. Наприклад, коли отримали наказ на зачистку Ямполья від сепаратистів і побратимів, які вирушили першою машиною, підірвалися на міні, й у боях під Северодонецьком, і на підступах до Лисичанська...

Батьки солдата стали активними волонтерами ГФ «Народна самооборона м. Рожища». Разом із іншими матерями військовослужбовців Аліна Кривов'язюк зв'язувалася з настоятелями багатьох храмів краю, аби в спільній молитві просити Всевишнього захисту для своїх дітей. Напевно, саме материнська молитва вберегла хлопця від неминучої гибелі, бо ж запеклий бій у Кримському міг стати для нього останнім...

### ПОРАНЕНИЙ, АЛЕ ЖИВИЙ

— Того дня, коли син заступив на блокпост, через слухавку я відчувала, як він нервує, мене це сильно насторожило, — розповідає Аліна Володимирівна. — Річ у тому, що напередодні йому прийшла SMS такого змісту: «Солдат ВСУ! Лучше уйти отсюда живым, чем остаться здесь мертвым». Як могла заспокоювала, та в самій душі була не на місці. А наступного дня о 19.40 зателефонував чоловік і розповів, що в Кримському йде бій. Перше, що зробила, — набрала номер сина. Не відповідає... Може, в бліндажі? А там немає зв'язку! Та згодом по телевізору почула уривок фрази: «...Я знаю Малюка, він не дасть наплювати в компот»...

Хто може передати почуття матері, котра, почувши позивний сина, усвідомлює: її кровинка стояла перед лицем смерті? Авжеж, ніхто...

Лише Богу відомо, як серце крає невидимий біль. Мама Аліна, швидко зорієнтувавшись, зателефонувала до бойового побратима сина Миколи Глума. Хлопець відповів... Ті слова й досі звучать у її голові: «Вова поранений...». Усю дорогу, поки сина везли до госпіталю, матір, ковтаючи гіркий клубок у горлі, як могла, по телефону заспокоювала його. А в думках звучало одне: «Живий, живий...».

Потягнулися довгі дні лікування в госпіталах. Харків. Вінниця. Діагноз невтішний: кульове проникне поранення ліктьового суглоба, третини лівого плеча та верхньої третини лівого передпліччя, вогнегостріє поранення середньої третини правої голітки та ще багато медичних формулювань. Пекучий біль не вгамовували навіть сильні препарати. Одне рятувало — присутність мами та дівчини Жені, яка покинула рідну домівку в Поліссянському районі та поїхала за коханим на Західну Україну. Проте це тема іншого матеріалу...

У Вінниці лікар Кузів, який опікувався Володимиром Кривов'язюком, подав прізвище хлопця в списки на лікування за кордоном. Хоча й не дуже сподівались, але такі потрапили в десятку щасливців.

### ДО СИНА ХОЧ НА КРАЙ СВІТУ

— Двадцять березня Вову відправили до Гамбурга в госпіталь Бундесверу, — розповідає мама пораненого бійця. — Випадково в Інтернеті я побачила статтю про госпіталь у Гамбурзі, яку написав на «Фейсбук» відомий волонтер із Володимира-Волинського Костянтин Зінкевич: «...Тут є наш волинянин, майже дитина». Точно знала: це мій син. Так через цього чоловіка я виїхала на українську діаспору в Німеччині.

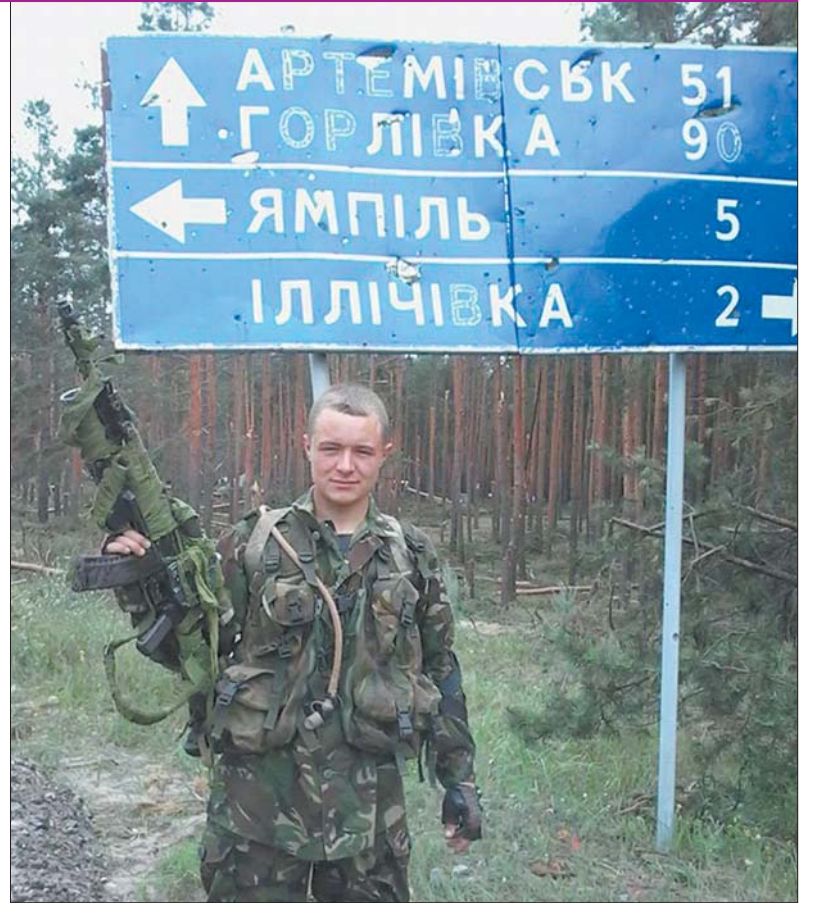
Через волонтерів, які опікувалися сином, Аліна Кривов'язюк знала все до подробиць, що з ним відбувається. А згодом встановили зв'язок скайпом.

— Нові щодня промивали рану, робили інші необхідні процедури, але коли відривали м'язи від кістки руки, там, де має бути імплант, страшенні болі викликали в сина істеріку. Найбільше, чого нині бояться хлопці в шпиталі, — це повернутися до того початкового болю, — пригадує Аліна Володимирівна. — Дівчата-волонтерки порадили чимшвидше приїхати. Зробили виклик і всі необхідні документи, німецьке консульство за 2,5 години відкрило

візу, після відповідного звернення профспілка та керівництва заводу «Кромберг енд Шуберт», де працюю, надали допомогу. Кошти на дорогу принесла і мама загиблого рожищанина Олександра Пloedима Галина. Тож 1 червня я вже вирушила до сина. Прихопила із собою для волонтерської групи української громади чимало національних подарунків. Ще й мами пам'яті, які на замовлення мені зробили Анна Рудусь та Яна Копюк із Рожища.

Представники української діаспори в німецькому містечку Олена та Руслан Самуси зустріли жінку та відвезли до госпіталю.

— Перше, що здивувало мене, — що кожен хворий на карантині чи той, хто прийшов його відвідати, може потрапити до палати тільки в бахілах, халаті, шапочці й рукавичках, — розповідає Аліна Володимирівна. — Все це одноразове «обмундирування» можна безкоштовно брати на столах у коридорі. Причому, переходячи з однієї палати в іншу, всю «форму» щоразу треба міняти на нову, викинувши попередню у смітник. Тут навіть туалет просто сяє від чистоти. Кожну годину хлопці чистять зуби, палати мають спеціальним дезінфікуючим розчином, щодня міняють постіль. Повна стерильність — обов'язкова



### ВОЛОНТЕРИ — І МАМИ, І АНГЕЛИ-ОХОРОНЦІ

— Волонтери для хлопців — це основне джерело комунікації, такі собі ангели-охоронці, які здатні огорнути любов'ю кожного, створюючи домашній затишок і комфорт, — розповідає Аліна Кривов'язюк. — Під час мого візиту я познайомилася з унікальною жінкою Євгенією Лисак, яка й прихистила мене на період перебування в Гамбурзі у себе

бачать біля себе дружні обличчя волонтерів, можуть поспілкуватися, — розповідає Аліна Володимирівна. — Їхня активність зростає після того, як один із російських перекладачів із консульства намагався провадити «свою політику» в госпіталі. Його зняли, а волонтери стали ще й перекладачами. Годують у госпіталі насправді добре. Салати, йогурти, булочки, м'ясо, омлет, тушкований шпинат — чого тільки душа бажає. Їжу нашим бійцям привозить ще й власник китайського ресторану. Але найбільше хлопці задоволені, коли волонтери приносять щось рідне, українське.

Безліч продуктів, овочів, фруктів, солодощів та взагалі потрібних речей через волонтерів передає місцева українська громада. В холі госпіталю є окремо виділений куточок, де стоять принесені фрукти, солодки. Можна самому зробити каву чи чай. Присісти, поспілкуватися...

— А от від українських гостей, заміністрів культури й освіти, бійці отримали «в подарунок» пляшку горілки та пляшку віскі, — обурено розповідає Аліна Володимирівна. — Це при тому, що хлопцям дають сильні знеболювальні препарати й алкоголь може суттєво зіпсувати позитивний показник. Вручивши бійцям пакунок, вони не надто переймалися їхнім здоров'ям, а поспішили через «невідкладні справи». Волонтери на такий візит зреагували рішуче, звернувшись до консульства.

Що поробиш... Наша «культура»...

Володимир Кривов'язюк переніс безліч операцій, пересадку шкіри. За словами лікаря Енца, кращий і швидший результат був би, якби хлопця привезли безпосередньо з поля бою. Нині пройдені всі очисні, дезінфекційні етапи. Через відсутність ліктьової кістки рука атрофується, тому бійцеві щоденно робить розминальні масажі чудовий професіонал своєї справи Себастьян. І взагалі, за словами Аліни Кривов'язюк, усі працівники лікарні дуже привітні та милі люди.

Минулого понеділка Володимир вставили штучний суглоб. Операція пройшла успішно. Вся родина надіється на швидке повернення бійця додому, а щоб хлопець швидше одужував, молодший братик, шестирічний Назарко, шле йому свої дитячі малюнки.

А ще у нашого героя 23 червня був 20-й день народження. З цієї нагоди хочеться побажати йому козацького здоров'я та мирного неба, яке він для всіх нас відстоював на східному кордоні.

Ірина ВЛАСЮК



умова успішного лікування, адже після численних хірургічних втручань пацієнтам україно небажано підхопити якусь інфекцію. По-друге, палати кардинально відрізняються від наших. Кожному українському бійцеві виділили по окремій кімнаті. Вони оснащені всім необхідним. Зокрема, й небаченим в Україні технологічним дивом «три в одному»: телевізор-комп'ютер зі спільною клавіатурою для управління та телефоном, що працює завдяки іменній картці пацієнта. Тож хлопці мають можливість переглядати новини, фільми, спілкуватися з рідними та близькими, не підводячись із ліжка.

Присутність рідної людини пішла Володимирові на користь. Хоча й волонтери тут викладаються на повну, та все одно домашні деруни та вареники з сиром, приправлені материнською любов'ю, насправді роблять із нашими бійцями справжні дива.

Вдома. Вона розповіла, що раніше не мала нічого спільного з медициною. Та як тільки почали привозити до госпіталю перших поранених, відразу вирішила: має бути там, де потрібна її допомога. Тож за ці місяці навчилася багато чого. Проте зізнається, що важко було дивитися на поранених чоловіків, а ще важче стало, коли привезли молоденьких хлопців, яким тільки жити і створювати сім'ю, а не думати про смерть. Не дивно, що дехто з бійців називає волонтерок «мамами», бо вони віддають їм дуже багато свого часу та любові. Волонтери не тільки годують хлопців домашніми українськими стравами, а й виконують функцію перекладачів.

Із вдячністю жінка пригадує волонтерів, які, не жалкуючи власних сил, опікуються нашими хлопцями. Це Інна Зімер, Вікторія Віка, Ольга Пепела, Алевтина Яніцькі та Юрій, прізвища якого, на жаль, не знає.

— Дуже добре, коли хлопці, відходячи від наркозу після операції,

